

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

ŠVENTIEJI

„Būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5,48)

Senuose paveikluose šventieji paprastai vaizduojami su šviesia aureole, dažniausiai pamaldžiai sudėję rankas, savo išore tauriai išsiskiriantys iš kitų žmonių. Suprantama, tapyti paveiksai nėra fotografijos, jie simboliškai ir alegoriškoms kompozicijomis vaizduoja daug daugiau negu techninė žmogaus kopija. Todėl jeigu šventuosius iš paveikslų perkeltume į realų gyvenimą, jie atrodytų kaip nežemiškos, net komiškos būtybės. Panašiai yra ir su modernaus meno kūriniiais, skirtumas tik tas, kad perkelti į gyvenimą jie dažniausiai taptų pabaisomis, įkūnijančiomis mūsų epochos dvasią. Ne tik paveiksai, bet ir kai kurie šventųjų gyvenimo aprašymai bei padavimai sukuria nenatūralų vaizdą, todėl šventieji dažnai įsivaizduojami kaip nežemiškos būtybės. Dėl to net dauguma tikinčiųjų šventumą laiko nepasiekiamą idėja, kurią įgyvendinti lemta tik kai kuriems ypatingo pašaukimo žmonėms, iš prigimties gavusiems dideles dvasines dovanas.

Tačiau istorija liudija, kad ir šventieji turėjo visiems žmonėms būdingą prigimtį ir maištingas aistras. Jų kelias į tobulumą prasidėdavo nuo Dieviškojo gėrio ir grožio suvokimo, kuris juos pradėdavo nenumaldomai vilioti.

Daugelį stebina tai, kad įvairūs skirtingų epochų šventieji vienas nuo kito labai skiriasi, tartum būtų ne vieno Dievo vaikai: čia rasime elgetaujančių, bemokslį Pranciškų Asyžietį ir didžiausią Viduramžių filosofą Tomą Akvinietį, savo kūnu ir išore nesirūpinantį Antaną Atsiskyrelį ir labai švarų, mandagų vyskupą Pranciškų Salezietį, ryžtingą karžygę Žaną D'Ark ir nuolankią, tylią karmelitę Teresę iš Lizjė, uolų paklusnų berniuką Dominiką Savio ir labai savarankišką išdaigininką Joną Boską. Vieni šventieji, kaip Teresė Avilietė, kopė savo sielos laiptais tarsi į kokią šventą pilį, kiti, kaip Vincentas Aulietis, nuolat rūpinosi kitais žmonėmis, Dievo šventovės nariais. Tokį pašaukimą įvairumą paaikškina apaštalas Paulius: „Jūs esate Kristaus kūnas ir atskiri jo nariai: ir Dievas kai kuriuos paskyrė Bažnyčioje pirmiausia apaštalais, antra – pranašais, trečia – mokytojais; paskui eina stebuklų darymas, po to gydymo dovanos, pagalbos teikimas, vadovavimas, įvairių kalbų dovanos...“ (1 Kor 12,27-28).

Tik Jėzaus Kristaus šventumo negalima išreikšti keliais apibūdinimais, nes jis galėjo daugelį dienų vienas melstis bei pasininkauti arba ištisas dienas būti su žmonėmis, juos mokyti, gydyti, prikelti iš numirusių, išvarinėti piktąsias dvasias, skaityti žmonių mintis ir, pakeitęs savo žmogiškąją būseną, kalbėtis su mirusiais patriarchais...

Kartais su savo oponentais Jėzus kalbėdavo griežtai ir smerkiamai, bet nuostabiai pakanti elgėsi su atgailojančiais nusidėjėliais, muitininkais ir kitataučiais. Jis žinojo žmonių sielų paslaptis, todėl vartojo geriausius būdus nusidėjėliams atversti.

Kai kuriuos stebuklus, panašius į Kristaus, vėliau yra darę ir šventieji Jo pasekėjai pagal pažadą: „Kas mane tiki, darys darbus, kuriuos aš darau, ir dar už juos didesnių“ (Jn 14,12). Tačiau dar niekas nėra prisikėlęs iš numirusių ir akivaizdžiai išgengęs į dangų. Tik vienas Jėzus Kristus.

Šventumo esmė nėra nei nuolatinis buvimas bažnyčioje, nei stebuklų darymas. Šventumas arba tobulybė – tai Meilės įsakymo įgyvendinimas. Visa kita yra tik meilės atspindžiai ar pagalbinės priemonės, palaikančios dvasinį gyvenimą.

Kol žmogus pasiekia tokią dvasinę būseną, dažnai jam tenka pereiti ilgą valios grūdinimo kelią. Juk meilė, neperkelta į gyvenimą, lieka tik gražia svajone, darančia žmogų nuolatinio fantazuotoju. Tobulumas yra nuolatinis savo egoizmo marinas, ryžtingas savęs išdalijimas. Tam reikalingas didelis pasitikėjimas Dievu, Jo meilės pažinimas ir pajautimas. Pats žmogus vien savo jėgomis negali pasiekti tobulumo, bet su Kristaus pagalba tai yra įmanoma. Tobulėti ir siekti šventumo yra net būtina, nes Kristus visus ragino: „Būkite tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5,48).

Meilės takelis nėra platus, bet tiesus ir status, tačiau tik jis yra šventųjų kelias, vedantis kiekvieną į amžinąjį šviesos gyvenimą.

Amen.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Antanui Urbonui –

Šiluvos Švč. M. Marijos medalis

Kiekvieną sekmadienį ir švenčių progomis tikinčiuosius prie Kristaus Prisikėlimo bažnyčios durų maloniai šypsodamasis pasitinka mūsų Antanas, siūlydamas įsigyti katalikišką spaudą.

Antanas gimė tremtinių šeimoje, nes jo tėvai susipažino ir susituokė toli už Tėvynės – Sibire. Ten sulaukė keturių vaikų, o 1958 m. sugrįžęs į Lietuvą jiems gimė dar du vaikai. Daugiavaikės šeimos draugiška ir nuoširdi atmosfera nulėmė Antano charakterį – jis visada ramus, paslaugus, mandagus, pasirošęs kiekvienam padėti.

Tėvai augino vaikus katalikiškai, ugdydami tautinę savimonę, tad nenuostabu, kad prasidėjus Atgimimui Antanas įsijungė į Lietuvos Sąjūdžio veiklą. 1988-1989 m. jis rinko aukas Vytauto Didžiojo paminklui atstatyti. Būdamas diplomuotas miškininkas, 1989 m. jis aktyviai prisidėjo prie Paminklės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo darbų. Kai buvo pradėti ardomieji gamyklos darbai, ne tik pats dalyvavo talkose, bet organizavo bendradarbius iš Miškininkystės instituto: miškininkai ardė gamyklos perdengimus, vežė laužą, rūpinosi lentomis pastoliams (iš viso buvo išpjauta apie 120 kub.m medienos, kuri vėliau buvo parduota už 100 tūkstančių litų). Be šitų darbų, Antanas platino ženklus „plytas“, rinko aukas atstatymo darbams.

Šiuo metu kiekvieną sekmadienį Antanas platina katalikišką spaudą, prižiūri tvarką bažnyčioje, aktyviai dalyvauja parapijos renginiuose, talkose, padeda organizuoti procesijas.

Antano Urbono veikla neliko nepastebėta. Už nuoširdų darbą atstatant ir kuriant Gyvąją Bažnyčią šių metų birželio 22 d., švenčiant Arkivyskupijos globėjo Jono Krikštytojo šventę, Kauno arkivyskupija apdovanojo jį Švč. M. Marijos Šiluvos medaliu. Tai ketvirtasis mūsų parapijietis, pelnęs šį medalį. Nuoširdžiai sveikiname Antaną linkėdami, kad Dievo malonė lydėtų ir globotų bei laimintų jo gerus darbus, kilnius siekius.

Šv. Teresės „Rožių lietus“ Lietuvoje

Šv. Teresės pasiaukojimas Gailestingajai Meilei

Pasiaukojimas, kuriuo atnašauju save kaip deginamąją auką Gailestingajai Gerojo Dievo Meilei

O mano Dieve! Palaimintoji Trejybe, trokštu Tave Mylėti ir padaryti viską, kad Tu būtum Mylima, darbuotis Šventosios Bažnyčios pašlovinimui gelbėdama sielas, kurios yra žemėje, ir išlaisvindama kenčiančias skastykloje. Trokštu tobulai įvykdyti Tavo valią ir pasiekti tą šlovės laipsnį, kurį man parengė savo karalystėje. Žodžiu, trokštu būti Šventa, tačiau jaučiu savo bejėgiškumą ir prašau, mano Dieve, kad Tu pats būtum mano Šventumas.

Kadangi taip mane pamilai, kad atidavei savo viengimį Sūnų, idant Jis būtų mano Gelbėtojas ir Sutuoktinis, neišsenkami Jo nuopelnų lobiai priklauso man. Mano didžiausia laimė – įteikti Tau juos kaip dovaną, maldaujant, kad matytum mane tik per Jėzaus Veidą ir Jo Meilę degančioje Širdyje.

Tau atnašauju ir visus Danguje bei žemėje esančių Šventųjų nuopelnus, jų ir Šventųjų Angelų Meilės aktus. Galiausiai aš aukuoju Tau, o Palaimintoji Trejybe, Švenčiausiosios Mergelės, mano brangiausios Motinos, Meilę ir nuopelnus. Būtent Jai patikiu savo atnašą meldama ją Tau

nukelta į 2 p.

atkelia iš 1 p.

iteikti. Jos dieviškasis Sūnus, mano Mylimasis Sutuoktinis, savo mirtingojo gyvenimo dieno-
mis yra pasakęs: „Ko tik prašysite Tėvą mano
vardu, duos tai jums!“ Tad esu tikra, jog mano
troškimai bus išklausti. Žinau tai, mano Die-
ve, nes juo daugiau Tu nori duoti, juo labiau
įkvepi trokšti! Jaučiu savo širdyje milžiniškus
troškimus ir su pasitikėjimu prašau užvaldyti
mano sielą. Ak, negaliu priimti Švenčiausio-
sios Komunijos taip dažnai, kaip trokštu, ta-
čiau, Viešpatie, argi Tu ne Visagalis?.. Pasilik
manyje kaip tabernakulyje, niekada neatsitolink
nuo savo mažosios ostijos...

Norėčiau Tave paguosti dėl piktadarių ne-
dėkingumo ir maldauju atimti man laisvę daryti
tai, kas Tau nepatinka. Jei kartais iš silpnumo
suklupčiau, tegul Tavo dieviškasis Žvilgsnis kaip
viską į save perkeičianti ugnis sudegindama vi-
sus mano trūkumus tuoj pat apvalo mano sielą.
O mano Dieve, dėkoju už visas man suteik-

tas malones, ypač už tai, kad mane skaitinai
kandčios žaizdre. Džiūgaujama kontempliuo-
siu Tave paskutinią dieną, laikantį Kryžiaus skep-
trą. Kadangi teikeisi pasidalyti su manimi šiuo
brangiuoju Kryžiumi, viliosiu Danguje būti pa-
naši į Tave ir matyti savo pašloviname kūne
spindint šventąsias Tavo Kandčios stigas...

Po tremties žemėje tikiuosį džiaugtis Tavimi
Tėvynėje, tačiau nenoriu kaupti nuopelnų Dan-
gui, trokštu darbuotis tik dėl Tavo Meilės, te-
siekdama Tau patikti, guosti Tavo Švenčiausiąją
Širdį ir gelbėti sielas, kurios mylės Tave amžinai.

Viešpatie, šio gyvenimo vakarą pasirody-
siu priešais Tave tuščiomis rankomis, nes ne-
prašau skaičiuoti mano darbų. Tavo akimis, vi-
si mūsų teismo darbai turi dėmę. Todėl noriu
apsivilkinti Tavo paties Teisumu ir iš Tavo Mei-
lės kaip amžiną nuosavybę gauti Tave patį. Ne-
noriu jokio kito Sosto nei kito Vainiko – vien
Tavęs, o mano Mylimasis!..

Tavo akimis, laikas yra niekas, viena diena
– tarsi tūkstantis metų, tad gali mane akimirks-

niu paruošti pasirodyti Tavo akivaizdoje...

Idant gyvenčiau tobulos Meilės aktu, atna-
šauju save kaip deginamąją auką Tavo Gailestingajai Meilei, prašydama mane nepaliumajam
deginti, kad į mano sielą išsilietu Tavyje slypin-
tys begalinio švelnumo srautai ir kad aš, o Die-
ve, taip tapčiau Tavo Meilės Kankine!.. Ši kan-
kinystė, parengusi mane pasirodyti Tavo aki-
vaizdoje, tesibaigia mano mirtimi, ir mano siela
negaišdama tepuola į amžiną Tavo Gailestingos-
sios Meilės glėbį...

O mano Mylimasis, noriu su kiekvienu sa-
vo širdies dūžiu atnaujinti šį pasiaukojimą ne-
suskaitomą daugybę kartų tol, kol šešėliams iš-
nykus galėsiu Tau vėl išsakyti savo Meilę am-
žinajame susitikime Veidas Veidan!...

*Švenčiausiosios Trejybės šventė 1895
malonės metų birželio 9 diena*

*Marija, Pranciška, Kūdikėlio Jėzaus ir
Švenčiausiojo Veido Teresė neverta vie-
nuolė karmelitė*

Kardinolas Audrys Juozas Bačkis Vilniaus arkivyskupas metropolitas

Žodis per iškilmingą liturgiją pasitinkant Vilniaus arkikatedroje

šv. Teresės relikvijas (2007 05 18)

Brangieji,

Šiandien mūsų krašto žmonės pasiti-
ko svarbią Viešnią. Šitaip, kaip ji, sutin-
kami valstybių galingieji – karaliai ir pre-
zidentai. Gal vienam kitam kyla klausimas,
kas yra ši garbingoji Viešnia, kuriai
rodoma karališka pagarba?

Ji nebuvo karalienė nei garsi politikė;
ji nebuvo turtinga žmona nei garsi akto-
rė; ji nebuvo talentinga sportininkė nei
dainininkė. Šventoji Kūdikėlio Jėzaus Te-
resė tebuvo vienuolė. Visas jos trumpas gy-
venimas prabėgo tarp ankštų kontemplia-
tyvaus Karmelio vienuolyno sienų. Tai ko-
dėl gi ji tapo pasaulio garsenybe?

Šios mažutės šventosios paprastoje,
moteriškoje, jaunoje širdyje karaliavo Vi-
sagalis Dievas. Jos gyvenimas buvo dos-
niai atiduotas Viešpačiui. Pasinaudoda-
mas ypatingu Teresės atsidavimu, Die-
vas galėjo laisvai viešpatuoti ir veikti pa-
saulyje ne tik jos žemiškojo gyvenimo
metu, bet ir dabar, kai Teresė ir jos numy-
lėtasis Jėzus jau yra drauge danguje.

Šventosios Teresės relikvijų atkeliavi-
mas į Lietuvą mums primena stebuk-
lus, kuriuos Dievas daro trapioje žmogaus
prigimtyje, jeigu tik žmogus išdrįsta Jam
save atiduoti.

Jos gyvenime nematome efektingų
stebuklų, milžiniškų darbų, drąsių žygių.
O vis dėlto Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė
užkariavo pasaulį savoju mažumu ir pa-
prastumu. Šių dienų pasauliui, kuris taip
labai vertina garbę, galią ir turtus, ji yra
gavus Dievo Dvasios dvelksmas. Tas
dvelksmas mums tyliai kalba, kad tikroji
laimė, amžinoji laimė yra ne čia – ji pasie-
kiama tik tuo būdu, kuriuo esame sukur-
ti: būti drauge su Dievu, leisti Dievui per
mus veikti pasaulyje, tapti Dievo kara-
lystės bendradarbiais.

Ko reikia, kad Dievas galėtų laisvai
veikti žmogaus gyvenime? Visų pirma,
karšto troškimo. Teresė buvo troškimo
moteris. Jėzus paskutinis žodis ant kry-
žiaus – **TROKŠTU** – tapo jos nenumaldo-
mo troškimo impulsu, visą gyvenimą ve-
dusiu prie amžinojo Meilės Šaltinio.

Šiandien Teresė atvyko paraginti mus,
ypatingai jaunimą: troškime didelių da-

lykų, nepasitenkinkime šio pasaulio sek-
liomis pelkėmis, geiskime amžinybės
vandenyno, kuriame glūdi tikroji gyve-
nimo versmė. Teresė troško dalyvauti ku-
nigystėje, būti misioniere – viskuo, kas
leistų parodyti daugiau meilės savo Kū-
rėjui ir būti Jo meilės liudytoja pasaulyje.
Ir jos troškimai išsipildė. Kiek daug
kunigų jos dėka atrado pašaukimą, o tie,
kuriuos ištkio negandos ar krizės, vėl at-
rado džiaugsmą tarnauti Viešpačiui jos
užtarimu!

Šventoji sakė: *Atėjau į Karmelį gel-
bėti sielų ir ypač melstis už kunigus.* Aš
žinau, kad Lietuvoje seserys vienuolės jau
15 metų platina šventosios Kūdikėlio Jė-
zaus Teresės malda už kunigus ir pačios
nuoširdžiai ja meldžiasi. Seselių suburtas
vaikų judėjimas, pavadintas Teresėlės
vardu, nuoširdžiai meldžiasi už kunigus.
Tik amžinybėje sužinosime, kiek mūsų
kunigų turi būti dėkingi už šią ypatingą
jų pašaukimo globą.

Žinoma, vien troškimo negana. Rei-
kia drąsos sekti Dievo įkvėpimus. Šian-
dien visi dejuojame, kad sumažėjo pašau-
kimų. Ar tai tiesa? Ar tikrai Dievas šian-
dien mažiau jaunuolių kviečia pasiauko-
ti kunigo ar vienuolės bei vienuolio gy-
venimui?

Ne, tai netiesa. Dievas nenustoja kvie-
tęs, šaukęs, raginęs. Tačiau žmogui pri-
trūksta drąsos atsilipti į šį kvietimą. To-
dėl tiek daug gražių pašaukimų, šventų
gyvenimų numiršta pačioje jų užuomaz-
goje. Teresės pavyzdys mus ragina melstis
už pašaukimus, melsti drąsos jaunimui
atsilipti į Viešpaties kvietimą, melstis už
kunigus ir vienuolius bei vienuoles, kad
jie būtų visiškai atsidavę Dievui ir Jo ve-
kimui žemėje, užuot žavėjęsi savo gabu-
mais ir galimybėmis nuveikti matomus dar-
bus, už kuriuos būtų viešai giriami.

Šiandien Bažnyčiai reikia Dievo žmo-
nių, visiškai atsidavusių Viešpačiui, kad juo-
se galėtų įsikūnyti Kristus meilė žemėje.
Šventasis Tėvas neseniai perspėjo pasaulio
vienuolių vyrėnuiosius, kad jie nepasi-
duotų pagundai atitolti nuo intymaus ryšio
su dangiškuoju Jaunikiu, kad nesileistų per-
nelyg užvaldomi kasdienybės problemų bei

interesų. *Vienuolinio gyvenimo institutų
įkūrėjai ir įkūrėjos visada išliko Bažnyčios
pranašiškais pionieriais, nes niekuomet ne-
prarado gyvos savimonės esantys pasaulyje,
bet ne pasaulio. Sekdami Kristaus pa-
vyzdžiu ir nenuleisdami nuo Jo žvilgsnio, –
kalbėjo Benediktas XVI, – jie visiškai save
dovanodami stengėsi žodžiais ir konkrečiais
darbais perteikti Dievo meilę.*

Dievo meilė yra vienintelis dalykas,
dėl kurio mes gyvename šioje žemėje ir
dėl kurio gyvenime amžinybėje. Tai –
šventosios Teresės kelias, tai – kiekvieno
žmogaus kelias. Visai nesvarbu, ar esi ku-
nigas, ar vienuolis, vienuolė, ar šeimos
tėvas, motina, ar jaunuolis, jaunuolė, se-
nelis ar ligonis, – svarbiausias tavo gyve-
nimo tikslas yra **Dievo meilė**. Tik iš šio
amžinojo meilės šaltinio trykšta gyveni-
mo versmė, kuri išsiliejusi žmogaus šir-
dyje padaro ją pajėgią mylėti artimą, kur-
ti šeimą ir dovanoti gyvybę bei ją ugdyti,
priimti pašaukimą tarnauti žmonėms ir ne-
savanaudiškai tai atlikti.

Šventoji Kūdikėlio Jėzaus Teresė at-
vežė mums šią žinią. Ji sako: Supratau,
kad Meilė apima visus pašaukimus, kad
Meilė yra visas, kad ji apima visus lai-
kus ir visas vietas, [...] žodžiu, kad ji yra
amžina!.. Tuomet kupina pašėlusio
džiaugsmo sušukau: „O mano Jėzau, ma-
no Meile [...] pagaliau aš radau savo pa-
šaukimą: mano pašaukimas – Meilė! [...] Taip,
radau savo vietą Bažnyčioje, ir šią
vietą, mano Dieve, Tu pats man davei:
[...] savo Motinos Bažnyčios Širdyje aš
būsiu Meilė...“

Brangieji, šventosios Teresės artumo-
je melskime Dievą, kad Jo gailestingoji
meilė pripildytų mūsų ir visų Lietuvos
žmonių širdis. Tegul Vilnius iš tikrųjų tam-
pa Gailestingosios Dievo Meilės sostine:
Gailestingasis Jėzus, Gailestingoji Dievo
Motina ir mažoji Kūdikėlio Jėzaus Teresė,
kuri pasiaukuoja Gailestingajai Meilei, te-
įkvepia mumyse karštą troškimą priimti
Dievo meilę į savo širdį ir nešti ją į sužvar-
busį pasaulį. Melskimės drauge su šventą-
ja Terese drąsos sau ir visiems mūsų žmo-
nėms atverti savo širdis Dievui, kuris trokšta
dosniai lieti mums savo Meilę.

B. Vasylienė

*Šv. Teresėlės relikvijos
Kristaus Prisiškėlimo bažnyčioje:
"Maldomis tarsi rožių žiedlapiais apipilkime
visą bažnyčią"*

2007 m. birželio 25 d., 15.30 val., parapijos klebonas, patarnautojai ir parapijiečiai su rožių žiedais rankose išėjo pasitikti garbios viešnios prie Savanorių pr. kryžkelės. Pagaliau pasirodė iškilminga procesija, kuriai vadovavo arkivyskupas S. Tamkevičius SJ. Joje dalyvavo vysk. J. Preikšas, svečias iš Prancūzijos vysk. Guy Gaucher OCD, arkivyskupijos kunigai, vienuolės, gausus būrys tikinčiųjų. Ažuolų vainikų pynių apsuptoje procesijoje Lietuvos kariūnai nešė puošnų relikvijų su šv. Teresėlės relikvijomis.

Nors rožių lietus iš dangaus nelijo, tačiau balti debesėliai tarsi baltų rožių žiedai plaukiojo skaisčiai mėlyname danguje. Saulės spinduliai maloniai šildė, glostė, rodos, pati šv. Teresėlė švelniomis rankomis lietė kiekvieną ir laimino. Darniai giedodama "Dieve, arčiau Tavęs" procesija įžengė į bažnyčią, kur prieš baltomis rožėmis išpuoštą presbiteriją buvo paruošta relikvijoriui pakyla, taip pat papuošta baltomis rožėmis. Sutikimo vietoje, prie kryžkelės, ir įėjus į bažnyčią arkivyskupas pasakė trumpas šlovinimo maldas.

Didžiuliai šv. Teresės portretai, vėliavos, standai apie šv. Teresėlės gyvenimą, kuriuos atvezė besirūpinanti šventosios piligrimine keplione komanda, užpildė bažnyčios erdvę. Kai visi nurimo, buvo tęsiamos ketvirtoji ir penktoji Rožinio dalys. Gausiai susirinkę tikintieji veržėsi prie relikvijoriaus: kiekvienas norėjo prisiliesti, paimti rožės žiedlapį, suklypęs pasimelsti, paprašyti malonių, stebuklų, kuriais garsėja šv. Teresėlės apsilankymai. Daug žmonių, laukdami eilės, būriavosi prie standų, meldėsi, ėjo išpažinties.

18 val. vyskupai ir kunigai aukojo šv. Mišias, kurioms vadovavo arkivyskupas S. Tamkevičius SJ. Seserys vedė Valandų liturgiją – Vakarinę. Homilijoje arkivyskupas pabrėžė, kad esminis šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės bruožas – gailestingoji Dievo meilė. Ji padarė Evangelijos spindesį patrauklų mūsų laikams, padėjo Dievą padaryti artimą kiekvienam, ji pažino Kristų, apgiedoję visas dieviškas Kristaus savybes, kaip parašyta Evangelijoje. Arkivyskupas kalbėjo: "Kas padėjo šv. Teresei, nebaigusiai jokių universitetų, nestudijavusiai raštų, tapti Bažnyčios mokytoja? Jos mokytojai buvo gerieji tėveliai, giliai tikintys, gyvenimą pašventę Dievui. Vaikams reikia perduoti ne turtus, o krikščioniškos moralės pagrindus. Kas geriausiai supranta šv. Teresėlę, kas ją lanko? Tik tie, kurie savo dvasioje yra mažutėliai, tokie, kurie anais laikais rinkosi klausytis Viešpaties žodžio. Išdidieji, pasipūtėliai ateina nebent iš smalsumo. Teresėlė džiaugėsi, kad yra silpna, maža, nes tikėjo, kad tokia labiau patinka Dievui. Jei mes savo silpnumą išgyvensime kaip Teresėlė, jei išmoksime nuolankiai tarnauti Dievui, tai ne veltui ji bus apsilankiusi mūsų tėvynėje".

Po šv. Mišių vėl minia tikinčiųjų stovėjo eilėje prie relikvijoriaus. Toliau viskas vyko pagal programą: ses. Monique-Marie iš Palaiminimų bendruomenės vedė katechezę „Šv. Teresės gyvenimas ir dvasingumas“, o prancūzų vyskupas Guy Gaucher OCD – „Šv. Teresės tikėjimo naktis ir mirtis“. Vyko Valandų liturgija – Naktinė.

Nuostabiai skambėjo vienuolių atliekamos

psalmės ir giesmės Teresėlės žodžiais. Visa bažnyčia giedojė: "Aš jums atsiųsiu rožių lietu iš dangaus, beribio dangaus. Džiaugsmuose ir skausmuose lydėsiu ir parodysiu kelius link Jo šviesos." Visą naktį atidarytoje bažnyčioje būdėdami meldėsi vienuoliai ir tikintieji.

Birželio 26 d. 8 val. šv. Mišias aukojo Kauuno kunigų seminarijos dvasios tėvas Severinas, jam koncelebravo kunigai vienuoliai – jėzuitai ir saleziečiai. Valandų liturgiją – Rytmetinę vedė sesės vienuolės. Per homiliją tėvas Severinas išskėlė klausimą, kaip mes bendraujame vieni su kitais, kaip perduodame Dievo meilę kitiems? Ar negalime būti pavyzdžiu vienas kitam kaip šv. Teresė? Evangelijoje pasakyta aukso taisyklė: "Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite" (Mt 7, 12). Mums sunku priimti Kristaus žodžius: "Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių. Kokie

ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą!" (Mt 7, 13-14). Šv. Teresė moko mus eiti siauru keleliu. Pirmas kelelio žingsnis – gailestingumas. Jos žodžiai: "Aš negaliu bijoti Dievo, kuris dėl manęs tapo toks mažas. Aš jį myliu, nes jis yra tik meilė ir gailestingumas. Antrasis žingsnelis labai paprastas – kasdienybė. Ne kartais, ne retai, bet kasdien, visada Dievas mus myli. Mes ne tik pašaukti eiti, bet turime tą malonę, nes jis mūsų tarpe, mūsų širdyse. Ir trečiasis žingsnelis – mano malda. Tai širdies polėkis, paprastas žvilgsnis į dangų, dėkingumo ir meilės žvilgsnis tiek kančioje, tiek laimėje

Po šv. Mišių vyko vyskupo Guy Gaucher katechezė „Šv. Teresės pašaukimai“, maldos būdėjimas, valandų liturgija, muzikinė meditacija, liudijimai su giesmėmis „Šv. Teresė Lietuvos seserų gyvenimuose.“

18 val. šv. Mišias aukojo vysk. J. Ivanauskas, koncelebravo klebonas mons. V. Grigaričius ir kun. Kastytis Šulčius. Homiliją vysk. J. Ivanauskas pradėjo žodžiais: "Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresėle, išmokyk mus ir padėk mums mylėti Kristaus Bažnyčią ne tik Lietuvoje, bet ir visur, kur lankaisi". Vyskupas kalbėjo, kad šv. Teresė parodė ir rodo tai, kas tikėjime ir gyvenime yra svarbiausia – meilė. Viskas nublansta prieš žmogaus kilnumą, paprastumą, didžiavasiškumą, tai, ką iš Dievo labiausiai yra gavęs žmogus, - meilė, atvirumą. Ko reikia, kad žmogus būtų laimingas? Evangelijoje Jėzus atsako: "Būti su Dievu. Jis yra Kelias, Tiesa ir Gyvenimas." Ir tam žmogui labiausiai pritrūks ta laiko. Žmogus taip įsisuka į gyvenimo tėkmę,

nukelta i 4 p.

atkelta iš 3 p.

kad visą laiką yra kuo nors susirūpinęs. Netgi išplėsiama galimybė mylėti šeimą, dovanoti jai save, gyventi meilėje. Meilė nėra vien pareigos, kažkokios regulos. Taip manyti yra klaidinga. Ji įkvepia gilų jausmą, kuri suteikia Kristaus dovanojamas džiaugsmas. Meilės ir kančios paradoksas įrašytas kiekvieno širdyje. Kunigai praktiškai išgyvena Kristaus artumo meilės spindulius, pašvęsdami save Kristaus gyvenimui. Baigdamas vyskupas kalbėjo: „Meldžiu, kad šv. Teresėlė laimintų dabartį ir ateitį, šeimas, vaikus, pašaukimus ir visus mus. Visą daryti iš meilės ir pasitikėti Dievu. Maldomis tarsi rožių žiedlapiais apipilkime visą Bažnyčią“. Vyskupas taip pat padėkojo dekanui už gražų relikvijų sutikimą, o kun. Kastyčiui už rūpestį, kad relikvijos atkeliautų į Lietuvą.

Po šv. Mišių vyko tėvo Marcelino OCD konferencija, liudijimai ir giesmės pagal šv. Teresėlės žodžius, Taizė pamaldos, Naktinė, jaunųjų misionierių vigilija. Šią naktį prie Teresėlės meldėsi jaunimas.

Birželio 27 dienos rytą 6 val. prasidėjo Rožinio malda, Valandų liturgija – Rytmetine, Šloviniu.

9 val. vyko atsisveikinimo šv. Mišios. Jas aukojo arkivyskupas S. Tamkevičius SJ, koncelebravo vysk. J. Ivanauskas, vysk. Guy Gaucher, parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius, kitų parapijų klebonai. Homiliją arkivyskupas pradėjo žodžiais: „Prieš mirčių šv. Teresė sakė, kad eina į dangų ne išsėtis, o daryti gerų darbų. Šiandien ji čia, kad duotų tai, ko niekas

negali duoti. Ji paliko mums pamokas. Pirmoji – sergantiems, ligos palaužtiems, kenčiantiems. Šv. Teresėlė sakė, kad kančios nereikia baidytis, ją galima įprasminti. Geriausią pamoką paliko jaunimui. Jaunystėje nemažoma, kad už klaidas reikės sumokėti didelę kainą. Dažnai dėl to subyra gyvenimai. Šv. Teresėlė pasirinko meilės kelią. Ši pamoka ypač reikalinga renkantis pašaukimo kelią. Jos esmė – siekti ne asmenišką gėrio, o daryti gera kitiems. Šv. Teresėlė pasirinko vienuolės kelią, nes mąstė, kad yra daug gyvenančių nuodėmėje, o už juos reikia melstis. Kunigai gali daug padaryti gera, tačiau tik tada, kai jaučia didelę meilę žmogui, antraip jie tampa tik kulto tarnai.“ Homiliją arkivyskupas baigė asmeniniu liudijimu apie šv. Teresėlės knygą, kuri subrandino mintį pasirinkti gyvenimo kelią.

Po šv. Mišių link mažosios Prisikėlimo bažnytelės pajudėjo iškilminga procesija, kurios priekyje – „Saulės“ gimnazistai su vėliavomis ir šv. Teresės paveikslu. Vyskupo J. Ivanausko vadovaujama procesija tarsi jūra užtvindė Višinskio gatvę. 12 savanorių tikinčiųjų pagarbiai nešė sunkų relikvijorių. Klebonas mons. V. Grigaravičius vadovavo šv. Teresėlės litanijos giedojimui. Kai kurios moterys braukė ašaras, o greta stovėjusi šešiolikmetė nusistebėjo: „Nesuprantu, ko čia verkti?“ Argi galima paaiškinti, kokius jausmus išgyvena žmogus, kokios mintys užplūsta, kokius skaudulius jis atsinešė prie šv. Teresėlės?

Prie mažosios Prisikėlimo bažnyčios vysk. J. Ivanauskas tarė atsisveikinimo ir dėkojimo kalbą.

Automobiliui su relikvijomis pajudėjus į Pravieniškes didžiulė minia plojo, mojavo, kai kas siuntė oro bučinius.

Sudie, mieloji sielų ramintoja, į mūsų niūrų, kartais beprasmių bėgimą įnešusi šviesos spindulį, pažėrusi rožių lietu, kuris nuplovė, nuvalė visus susikaupusius skaudulius.

Išgirstos mintys budint prie šv. Teresėlės

Solidaus amžiaus vyriškis:

Kai išlydint iš Arkikatedros užgiedojo „Aš atsišiu rožių lietu iš dangaus“, pajutau stiprų rožių kvapą, – taip mane paveikė giesmė.

Vidutinio amžiaus moteris:

Kažin, pas ką žmonės daugiau ejo žmonių – pas šv. Teresėlę ar Kašpirovskį? Aš nemačiau, kiek ejo pas jį, bet čia mačiau nesuskaitomą daugybę. Ypač jaudino vaikučiai, kurie rimtai klaupėsi, žegnojosi ir mažytėmis rankutėmis siekė relikvijoriaus, bandė paimti rožės žiedlapį.

Dar viena moteris:

Kaip gera, kad su mumis yra Dievas. Taip neapsakomai gera. Tik gaila, kad tai supranti, kai pasijunti vienišas, kažkada išsivadėjęs visko, pats atstūmęs artimiausius žmones. Gaila, kad plačiai atvertas Kristaus duris pamatai tik tada, kai visos kitos durys užsidaro.

Liepos 1 d. baigėsi Šv. Teresėlės relikvijų kelionė po Lietuvą

Gegužės 18 d. Vilnius pagarbiai sutiko neįprastą misionierę: prasidėjo šv. Teresės relikvijų piligrimystė po visas Lietuvos vyskupijas. Lančiodama katedras, parapijų bažnyčias, vienuolynus, ligonines ir kalėjimus ji skelbė mums Dievo meilę, kvietė visus krikščionis į šventumą.

Savo kelionę relikvijos pradėjo nuo Vilniaus arkivyskupijos, ten viešėdamos nuo 05 18 iki 27 d., po Panevėžio vyskupiją jos keliavo 05 27-06 03, Šiaulių vyskupiją jas pagerbė 06 09-14, Telšiai – 06 14-20, Kauno arkivyskupija priėmė Šventąją 06 20-27, 06 27-30 lankėsi Kaišiadorių vyskupijoje, o iš ten atkeliavusios Šventosios relikvijos viešėjo Klaipėdoje Lietuvos jaunimo dienų renginiuose ir liepos 1 d. buvo išlydėtos iš Lietuvos.

Šv. Teresės relikvijų susitikimui rengtasi iš anksto: vienoje parapijose kurti stendai, kabinti plakatai, kitose platinos skrajutės, trečiose spausdinti specialiai šiam įvykiui skirti leidiniai, iš anksto paskelbtos susitikimo renginių programos.

Kiekviena vyskupija stengėsi kuo iškilmingiau priimti ir pagerbti šv. Teresėlės relikvijas. Bažnyčiose buvo aukojamos šv. Mišios, vyko Susitaikymo ir Išgydymo pamaldos, vigilijos,

rengiami mokymai, gailestingumo, šeimų varakari, vedamos katechezės vaikams, jaunimui, suaugusiems, šeimoms, skambėjo chorų giesmės, kalbamas rožinis, buvo rodomas filmas apie šventąją ir karmeliškosji pamaldumą, vyko koncertai, parodos, pokalbiai, susitikimai ir konferencijos. Labai prasmingos susitikimo šventės buvo surengtos Bernardinų bažnyčioje brolių pranciškonų, Vilniaus šv. Jono Teologo vienuolynuose, pas Tiberiados vienuolius. Visose bažnyčiose ar vienuolynuose, kuriuose buvo išstatytos relikvijos, vyko naktinės adoracijos.

Ypač gražiai pasirengė šiam įvykiui atskirų bendruomenių jaunimas: jie sukūrė ir parodė skirtus šv. Teresėlei spektaklius, rašė laiškus klausimus Teresėlei, meldėsi už savo mylimus kunigus prašydami Teresėlės užtarimo, vaikai eksponavo savo piešinių parodas, Ignalinos ir Kazitiškio vaikai prie altoriaus padėjo daugiau kaip šimtą laiškų šv. Teresėlei.

Prie relikvijų rikiavosi ir pamaldžiai jas pagerbė žinomi visuomenės ir šou verslo žmonės, paprasti žmonės, ligoniai ir kaliniai. Visi norintys galėjo prisiliesti prie stiklinio sarkofago su relikvijomis, padėti gėlių, pajusti širdyje malonių lietaus lašelį.

Šventosios relikvijų kelione Lietuvoje besirūpinančių organizatorių grupelės vadovo Liutauro Serapino pastebėjimu, Šventoji Kūdikėlio Jėzaus Teresė visur buvo pasitinkama ir išlydima skirtingai. Jo teigimu, Vilniaus arkivyskupijoje jautėsi oficialumas, rimtumas; Panevėžio vyskupijos grožis – masiškumas; Šiaulių vyskupija stebino žmonių, kurie retai lankosi bažnyčioje, aktyvumu. Ne vienos parapijos klebonas matydamas bažnyčioje tuos, kurių niekada nematė, stebėjosi: „Tiek daug žmonių nebūta net per Velykas“.

Kun. Rimantas Kaunietis, apžvelgęs visą relikvijų kelionę Panevėžyje, pastebėjo: „Per šį įvykį matome, kad bažnyčia jauna, gyva ir auganti, kad visur – tiek maldos namuose, tiek Sielovados centre, ligoninėje, kalėjime – žmonės ypatingai atsiliopė, ir tai buvo malonės metas.“

Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės relikvijų lankymasis mūsų vyskupijose, be abejonės, tapo malonių šaltiniu. Pakluskime Lietuvos vyskupų kvietimui ir, palytėti šv. Teresėlės Rožių lietaus, į savo kasdienybę netaupydami liekime meilę.

(Parengta iš „Bažnyčios žinių“)

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjas Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis